

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลจังหวัดไชยา

วันที่ ๒๒ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ความแพ่ง

ระหว่าง	นายปราโมทย์	โจทก์
	นายณรงค์	จำเลย

เรื่อง ชับไล่ ละเมิด

โจทก์ฟ้องว่าโจทก์เป็นเจ้าของผู้ครอบครองที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ น.ส. ๓ ก เลขที่ ๘๓๓ เล่มที่ ๙ ก หน้า ๓๓ เลขที่ดิน ๑๒๓ ตำบลตะกรบ อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี เนื้อที่ ๕ ไร่ ๒๓ ตารางวา จำเลยเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินตามโฉนดที่ดิน ไม่ทราบเลขที่ เลขที่ดิน ๕๑ ตำบลตะกรบ อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี เมื่อครั้งที่จำเลยนำเจ้าพนักงาน

- ๒ -

ที่ดินรังวัดสอบเขตที่ดินเพื่อขออนุญาต จำเลยนำชี้แนวเขตทับทางสาธารณะ
ประโยชน์ และรุกล้ำเข้าไปในที่ดินของโจทก์ การออกโฉนดที่ดินของจำเลยจึง
ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้โจทก์เสียหาย นอกจากนี้จำเลยขูดดินในที่ดินของโจทก์
อันเป็นการละเมิดต่อโจทก์ ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย คิดคำนวณค่าเสียหาย
เป็นเงินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ขอให้เพิกถอนโฉนดที่ดิน เลขที่ดิน ๕๑ ตำบลตะ
กรบ อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ให้ขับไล่จำเลยออกจากที่ดินพิพาทและให้
จำเลยชำระค่าเสียหายแก่โจทก์จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ
๗.๕ ต่อปีของเงินจำนวนดังกล่าว และชำระค่าเสียหายรายเดือน เดือนละ
๑๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยจะออกจากที่ดินพิพาทของโจทก์
จำเลยให้การว่าจำเลยเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดิน โฉนดเลขที่
๑๐๖๑๔ เลขที่ดิน ๕๑ ตำบลตะกรบ อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี เนื้อที่

- ๓ -

๘ ไร่ ๓ งาน ๘๖ ตารางวา จำเลยยื่นคำขอออกเอกสารสิทธิโฉนดที่ดินถูกต้องตรงกับความเป็นจริง จำเลยไม่ได้นำชี้แนวเขตในการออกโฉนดที่ดินรุกล้ำเข้าไปในที่ดินของโจทก์ จำเลยไม่ได้กระทำละเมิดต่อโจทก์ พื้นที่ที่จำเลยตัดดินไปขาย อยู่ในเขตที่ดินของจำเลย และฟ้องโจทก์เคลือบคลุม

ระหว่างพิจารณาคู่ความแถลงกะประเด็นข้อพิพาทร่วมกันว่า ที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์หรือจำเลย และค่าเสียหายของโจทก์มีเพียงไร

ทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่า โจทก์เป็นเจ้าของผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ น.ส. ๓ ก เลขที่ ๘๓๓ เลขที่ดิน ๑๒๓ ตำบลตะกรบ อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี เนื้อที่ ๕ ไร่ ๒๓ ตารางวา ปรากฏตามสำเนาหนังสือรับรองการทำประโยชน์ เอกสารหมาย จ.๑ รูปที่ดินของโจทก์ทิศเหนือและทิศตะวันออกจรดทางสาธารณะประโยชน์(สายเก่า) ซึ่งปัจจุบันไม่มีสภาพ

- ๔ -

เป็นทาง ทิศตะวันตกจรดที่ดินของ นายจรววย และทิศใต้จรดที่ดินของนางบุญส่ง
ปรากฏตามแผนที่ระวางทางอากาศ เอกสารหมายเลข จ.๒ ส่วนที่ดินของจำเลยอยู่
ทางด้านทิศตะวันออกของที่ดินโจทก์ ถัดจากทางสาธารณะประโยชน์(สายเก่า)
ทางสาธารณะประโยชน์(สายเก่า)จึงเป็นแนวแบ่งเขตระหว่างที่ดินของโจทก์และที่ดิน
ของจำเลย ต่อมามีการสร้างทางสาธารณะขึ้นใหม่ด้านทิศตะวันตกของที่ดินโจทก์คือ
ทางสาธารณะที่ประชาชนใช้สัญจรในปัจจุบัน จำเลยได้รับโอนที่ดินดังกล่าวจาก
นายปอง บิดาจำเลย ก่อนหน้าที่จำเลยจะได้รับโอนที่ดินจากนายปอง นายปองยื่นคำ
ขอลอกเอกสารสิทธิโฉนดที่ดิน ปรากฏตามสารบบเอกสารหมายเลข จ.๓ จากการ
ตรวจสอบปรากฏว่าแนวเขตตามโฉนดที่ดินของจำเลยทับทางสาธารณะประโยชน์
(สายเก่า) และรุกล้ำเข้ามาในที่ดินของโจทก์ เนื้อที่ ๑ ไร่ ๓ งาน ปรากฏตามแผน
ที่พิพาท เอกสารหมายเลข จ.๔ การออกโฉนดที่ดินของจำเลยจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

- ๕ -

นอกจากนี้จำเลยตัดหน้าดินในที่ดินของโจทก์บริเวณที่ดินพิพาทออกขาย ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย คำนวณค่าเสียหายเป็นเงินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ และโจทก์ขอคิดค่าเสียหายนับถัดจากวันฟ้องเดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท เป็นต้นไปจนกว่าจำเลยจะออกจากที่ดินพิพาทของโจทก์

ทางพิจารณาจำเลยนำสืบว่า จำเลยเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๐๖๑๔ เลขที่ดิน ๕๑ ตำบลตะกรบ อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี เนื้อที่ ๘ ไร่ ๓ งาน ๘๖ ตารางวา เดิมที่ดินดังกล่าวเป็นของนายปอง บิดาจำเลย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๙ นายปองยื่นคำขอออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ น.ส. ๓ โดยแจ้งแก่ทางการว่ามีเนื้อที่ประมาณ ๑๐ ไร่ ปรากฏตามแบบบันทึกการสอบสวนสิทธิ์และการทำประโยชน์ เอกสารหมายเลข ๒ แต่เมื่อมีการรังวัดเพื่อออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ น.ส. ๓ คงเหลือเนื้อที่ ๘ ไร่ ๒ งาน ๖๐ ตารางวา ปรากฏตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ เอกสารหมายเลข

- ๖ -

ล.๑๐ ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙ นายปองยื่นคำขอออกโฉนดที่ดิน ขณะรังวัดสอบเขต
ที่ดิน นายจำนงค์ เจ้าของที่ดินเดิมของโจทก์ ได้มารับรองแนวเขตที่ดินปรากฏตาม
ใบไต่สวน เอกสารหมาย จ.๓ แผ่นที่ ๘ และแผ่นที่ ๙ ต่อมาจึงมีการออกโฉนด
ที่ดินให้แก่ นายปอง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๒ นายปองถึงแก่ความตาย จำเลยซึ่งเป็นบุตร
ได้รับมรดกในที่ดินดังกล่าว ปรากฏตามโฉนดที่ดินเอกสารหมาย ล.๑ ที่ดินของจำเลย
มีอาณาเขตทิศเหนือจรดที่ดินของนางช้อย ทิศตะวันออกจรดที่ดินเลขที่ ๕๒ ทิศใต้
และทิศตะวันตกจรดทางสาธารณะประโยชน์ ปรากฏตามแผนที่พิพาท เอกสารหมาย
จ.๔ ทางสาธารณะประโยชน์มีเพียงเส้นทางเดียวคือทางสาธารณะในปัจจุบัน ทาง
สาธารณะประโยชน์(สายปัจจุบัน) เดิมเป็นทางเล็กๆที่ชาวบ้านในละแวกนั้นใช้เดินทางไป
วัดดอนทรายทอง ต่อมาได้มีการปรับปรุงทางดังกล่าว โดยชาวบ้านร่วมกันขุดดิน
ในที่ของตนไปถมถนนเพื่อให้เกิดความสะดวกในการสัญจรมากขึ้น

- ๗ -

ที่โจทก์กล่าวอ้างว่ามีทางสาธารณะประโยชน์(สายเก่า)อยู่ในบริเวณที่ดินของจำเลยนั้น
ไม่เป็นความจริง ที่ดินพิพาทอยู่ในแนวเขตที่ดินของจำเลยที่ดินที่จำเลยขุดดินไปขายอยู่
ในที่ดินของจำเลย จำเลยไม่ได้กระทำละเมิดต่อโจทก์ จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่า
สินไหมทดแทนแก่โจทก์

พิเคราะห์แล้วข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าโจทก์เป็นเจ้าของผู้มีสิทธิ
ครอบครองในที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ น.ส. ๓ ก เลขที่ ๘๓๓
เลขที่ดิน ๑๒๓ ตำบลตะกรบ อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี โจทก์ได้รับโอน
ที่ดินดังกล่าวจากนายจ่านงค์ ที่ดินของโจทก์มีอาณาเขตทิศเหนือและทิศตะวันออก
จรดทางสาธารณะประโยชน์ จำเลยเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๐๖๑๔
เลขที่ดิน ๕๑ ตำบลตะกรบ อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำเลยรับโอนที่ดิน
ดังกล่าวจากนายปอง ที่ดินของจำเลยมีอาณาเขตด้านทิศตะวันตกและทิศใต้จรดทาง
สาธารณประโยชน์ โจทก์และจำเลยต่างนำเจ้าพนักงานที่ดินชี้แนวเขตที่ดินของตน

- ๘ -

ปรากฏตามแผนที่พิพาทเอกสารหมายเลข จ.๔ คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยว่าที่ดินพิพาท
เป็นของโจทก์หรือจำเลย ประเด็นนี้โจทก์และจำเลยต่างว่าที่ดินพิพาทเป็นของตนโดย
ต่างฝ่ายต่างอ้างทางสาธารณประโยชน์เป็นแนวเขตที่ดินของตน โจทก์นำสืบกล่าวอ้าง
ว่า ทางสาธารณประโยชน์มี ๒ เส้นทาง เดิมด้านทิศตะวันออกของที่ดินโจทก์ติดกับ
ทางสาธารณประโยชน์สายเก่า ซึ่งปัจจุบันไม่มีสภาพเป็นทาง ทางสาธารณประโยชน์
สายเก่าเป็นแนวแบ่งเขตระหว่างที่ดินของโจทก์และที่ดินของจำเลย ต่อมามีการสร้าง
ทางสาธารณะขึ้นใหม่ด้านทิศตะวันตกของที่ดินโจทก์คือทางสาธารณะที่ประชาชนใช้
สัญจรในปัจจุบัน จำเลยนำสืบแนวเขตทับทางสาธารณประโยชน์สายเก่ารุกล้ำเข้ามาใน
ที่ดินของโจทก์ ส่วนจำเลยนำสืบต่อสู้ว่าทางสาธารณประโยชน์มีเพียงเส้นทางเดียวคือ
เส้นทางที่ใช้งานอยู่ในปัจจุบัน ทางสาธารณประโยชน์สายเก่าตามที่โจทก์กล่าวอ้างไม่
มีอยู่จริง โฉนดที่ดินของจำเลยไม่ได้ทับทางสาธารณประโยชน์และไม่ได้รุกล้ำเข้าไปใน
ที่ดินของโจทก์ เห็นว่า โจทก์มี นายเจตน์ เจ้าพนักงานที่ดิน เป็นพยานเบิกความ

- ๙ -

ประกอบเอกสารว่ารูปที่ดินของโจทก์ ปรากฏตามสำเนาหนังสือรับรองการทำ
ประโยชน์เอกสารหมาย จ.๑ ด้านทิศตะวันออกของโจทก์จรดทางสาธารณประโยชน์
แต่ปัจจุบันทางสาธารณประโยชน์ที่โจทก์นำชี้ไม่มีสภาพเป็นทาง เมื่อพิจารณารูปที่ดิน
ของโจทก์ตามสำเนาหนังสือรับรองการทำประโยชน์เอกสารหมาย จ.๑ เปรียบเทียบกับ
กับแผนที่ระวางทางอากาศเอกสารหมาย จ.๒ ปรากฏว่าทางสาธารณประโยชน์จะอยู่
ฝั่งทิศตะวันออกของที่ดินโจทก์ แต่เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับแผนที่พิพาทเอกสาร
หมาย จ.๔ ปรากฏว่า ทางสาธารณประโยชน์ย้ายมาอยู่ฝั่งทิศตะวันตกของที่ดินโจทก์
แสดงให้เห็นว่าตำแหน่งของทางสาธารณประโยชน์เปลี่ยนแปลงไป ต่อมานายเจตน์
เบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่า ในแผนที่ระวางทางอากาศเอกสารหมาย จ.๒
ด้านทิศใต้ของที่ดินโจทก์จรดที่ดินของนางบุญส่ง ซึ่งต่อมาที่ดินแปลงดังกล่าวจด
ทะเบียนโอนเป็นของนางสาวกัลยาณี นางสาวกัลยาณีแจ้งต่อเจ้าพนักงานที่ดินขณะ
รังวัดออกโฉนดว่า เดิมด้านทิศเหนือมีแนวเขตติดต่อกับที่ดินเลขที่ ๘๐ (หรือที่ดิน

- ๑๐ -

น.ส. ๓ ก เลขที่ ๗๙๕ ของนายจรรยา) และที่ดินเลขที่ ๑๒๓ (หรือที่ดินของโจทก์) แต่ปัจจุบันมีแนวเขตติดต่อกับที่ดินเลขที่ ๘๐ หรือ (ที่ดิน น.ส. ๓ ก เลขที่ ๗๙๕ ของนายจรรยา) เพียงแปลงเดียว ไม่มีแนวเขตติดต่อกับที่ดินเลขที่ ๑๒๓ ปรากฏตามบันทึกถ้อยคำเอกสารหมาย ล.๔ และเบิกความตอบโจทก์ถามถึงว่า เดิมที่ดินของนางบุญส่งมีเนื้อที่ ๕ ไร่ ๑ งาน ๕๓ ตารางวา แต่เมื่อรังวัดออกโฉนดที่ดินเหลือเนื้อที่เพียง ๓ ไร่ ๗๕ ตารางวาน้อยกว่าเดิม ๒ ไร่ ๗๘ ตารางวา ปรากฏตามโฉนดที่ดินเอกสารหมาย ล.๓ และบันทึกข้อความเอกสารหมาย ล.๔ แผ่นที่ ๔ เมื่อพิจารณารูปที่ดินของนางบุญส่งตามที่ปรากฏในโฉนดที่ดินเอกสารหมาย ล.๓ เปรียบเทียบกับแผนที่ระหว่างทางอากาศเอกสารหมาย จ.๒ ปรากฏว่ารูปที่ดินของนางบุญส่งเปลี่ยนแปลงในส่วนที่เดิมทางสาธารณประโยชน์ในเอกสารหมาย จ.๒ จะตัดผ่านที่ดินของนางบุญส่งเป็นแนวตรงตลอดด้านทิศตะวันออก แต่ตามโฉนดที่ดินเอกสารหมาย ล.๓ ปรากฏว่าทาง

- ๑๑ -

สาธารณประโยชน์ตัดผ่านที่ดินของนางบุญส่งเป็นแนวเฉียงบริเวณมุมด้านทิศ
ตะวันออกเฉียงเหนือ เช่นนี้อนุมานได้ว่าน่าจะมีการสร้างถนนตามแนวใหม่ ไม่ได้สร้าง
ถนนตามแนวเดิม ทำให้ที่ดินของนางบุญส่งไม่มีแนวเขตติดต่อกับที่ดินของโจทก์
นอกจากนี้ทางที่สร้างใหม่น่าจะตัดเว้าเข้าไปในที่ดินของนางบุญส่งด้วย ทำให้ที่ดินของ
นางบุญส่งมีเนื้อที่ลดน้อยลงเป็นจำนวนกว่า ๒ ไร่ ประกอบกับได้ความจากนายเจตน์
เบิกความตอบโจทก์ถามติงว่า โฉนดที่ดินของจำเลยมีเนื้อที่ ๘ ไร่ ๓ งาน ๘๖
ตารางวา ปราบกฏตามโฉนดที่ดินเอกสารหมายเลข ล.๑ แต่เมื่อรังวัดเพื่อทำแผนที่พิพาท
แนวเขตที่จำเลยนำขึ้นมีเนื้อที่ ๑๓ ไร่ ๑ งาน ๓๑ ตารางวา เช่นนี้ย่อมเป็นสิ่งที่
สนับสนุนว่าแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ที่จำเลยนำขึ้นน่าจะเกินเลยไปกว่าที่ปรากฏ
ในโฉนดที่ดิน ข้อเท็จจริงตามที่โจทก์นำสืบมีน้ำหนักให้รับฟังว่าเดิมทาง
สาธารณประโยชน์สายเก่าตัดผ่านระหว่างที่ดินของโจทก์และที่ดินของ ต่อมามีการตัด

- ๑๒ -

ถนนสาธารณสายใหม่ผ่านระหว่างที่ดินของโจทก์กับที่ดินเลขที่ ๘๐ จำเลย (ที่ดิน น.ส. ๓ ก เลขที่ ๗๙๕ ของนายจรวัย) และตัดเฉียงผ่านเข้าไปในที่ดินของนางบุญส่งออกตามแนวทางสาธารณสายเก่า ทำให้ทางสาธารณประโยชน์เปลี่ยนฝั่งไปอยู่ด้านทิศตะวันตกของที่ดินของโจทก์ ตามที่ปรากฏในแผนที่พิพาทเอกสารหมายเลข จ.๔ ส่วนจำเลยอ้างตนเองเป็นพยาน เบิกความว่าที่ดินของจำเลยด้านทิศตะวันตกจรดทางสาธารณประโยชน์ ปรากฏตามสำเนาโฉนดที่ดินเอกสารหมายเลข ล.๑ ซึ่งทางสาธารณประโยชน์ที่เป็นแนวเขตที่ดินของจำเลยที่ปรากฏในโฉนดที่ดินเอกสารหมายเลข ล.๑ คือทางสาธารณสายที่ใช้งานในปัจจุบัน และจำเลยมีนางเนือบ นายเซวงศักดิ์ นางชุมพร และนายวันเช้า เบิกความในทำนองเดียวกันว่า ทางสาธารณประโยชน์มีเพียงสายเดียวคือสายที่ใช้งานในปัจจุบัน ชาวบ้านใช้ทางสาธารณประโยชน์สายนี้ใน

- ๑๓ -

การสัญจรไปมาไม่น้อยกว่า ๕๐ ปีนั้น เห็นว่า ทางสาธารณประโยชน์นั้น
แม้สาธารณชนจะไม่ได้ใช้สัญจรไปมาเป็นเวลานานเท่าใดก็ยังคงสภาพเป็นทาง
สาธารณะอยู่ หากทำให้เปลี่ยนสภาพเป็นอย่างอื่นไม่ การที่จำเลยนำสืบในทำนองว่า
ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันมีการใช้ทางสาธารณประโยชน์เพียงสายเดียวคือทาง
สาธารณประโยชน์สายปัจจุบัน ไม่มีการใช้ทางสาธารณประโยชน์เส้นที่โจทก์กล่าวอ้าง
จึงไม่ได้เป็นข้อพิสูจน์ว่าไม่มีทางสาธารณะประโยชน์ตามที่โจทก์นำชี้ เนื่องจากทาง
สาธารณประโยชน์ไม่ได้เกิดขึ้นจากการใช้และไม่ได้สิ้นความเป็นทาง
สาธารณประโยชน์ไปเพราะการไม่ใช้ ส่วนที่จำเลยนำสืบในทำนองว่า นายจำนงค์มี
เพียงชื่อเป็นผู้ครอบครองที่ดิน ตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ แต่นายจำนงค์ไม่
เคยเข้าครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินดังกล่าว ที่ดินของโจทก์อยู่ด้านทิศตะวันตก
ของทางสาธารณประโยชน์ ที่ดินของโจทก์มีแนวเขตด้านทิศตะวันตกติดต่อกับที่ดิน
ของนายจรรวย ต่อมานายจรรวยขายที่ดินให้แก่นายวันเข้า นายวันเข้าเข้าครอบครอง

- ๑๔ -

และทำประโยชน์ในที่ดินของนายจรรยาและครอบครองทำประโยชน์ทับที่ดินของโจทก์ ทำให้ด้านทิศตะวันออกของที่ดินนายวันเช้าจรดทางสาธารณประโยชน์ ที่ดินของโจทก์ จึงถูกกลืนเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินของนายวันเช้า และเป็นเหตุให้ที่ดินของนางบุญส่งไม่มีแนวเขตติดต่อกับที่ดินของโจทก์อีกต่อไป เห็นว่า กรณีพิพาทเรื่องที่ดินของนายวันเช้าทับซ้อนกับที่ดินของโจทก์ยังไม่ได้ข้อยุติว่า ศาลได้มีคำพิพากษาให้นายวันเช้าได้สิทธิครอบครองในที่ดินของโจทก์โดยการครอบครองปรปักษ์ หรือที่ดินของนายวันเช้าได้รับการออกเอกสารสิทธิเป็นโฉนดที่ดินแล้ว ข้อเท็จจริงตามที่จำเลยนำสืบมาจึงเป็นเพียงการคาดการณ์ยังไม่อาจรับฟังได้ว่าที่ดินของโจทก์เป็นส่วนหนึ่งของที่ดินของนายวันเช้า ข้อเท็จจริงตามที่จำเลยนำสืบมามีข้อขัดแย้งกับข้อเท็จจริงที่ปรากฏในเอกสาร ทั้งเรื่องแนวเขตตามที่จำเลยนำชี้มีเนื้อที่มากกว่าที่ปรากฏในโฉนดที่ดินของจำเลย เรื่องการเปลี่ยนแปลงแนวเขตติดต่อระหว่างที่ดินของนาง

- ๑๕ -

บุญส่งกับที่ดินของนายจรรยาและที่ดินของโจทก์ และเรื่องที่ดินของนางบุญส่งมีเนื้อที่น้อยลง เป็นข้อพิรุธทำให้พยานหลักฐานของจำเลยไม่น่าเชื่อถือ พยานหลักฐานตามที่โจทก์นำสืบมาจึงมีน้ำหนักให้รับฟังยิ่งกว่าพยานหลักฐานของจำเลย ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์ คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยประการต่อมาว่า ค่าเสียหายของโจทก์มีเพียงไร โจทก์เพียงอ้างตนเองเป็นพยานเบิกความว่า จำเลยตักหน้าดินในที่ดินของโจทก์บริเวณที่ดินพิพาทออกขาย ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย คำนวณค่าเสียหายเป็นเงินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท และโจทก์ขอคิดค่าเสียหายนับแต่วันฟ้องเดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท เป็นต้นไปจนกว่าจำเลยจะออกจากที่ดินพิพาทของโจทก์ เมื่อโจทก์ไม่น่าสืบว่าความเสียหายที่โจทก์เรียกร้องคิดคำนวณโดยวิธีการใด จึงอยู่ในอำนาจศาลที่จะใช้ดุลพินิจกำหนดให้ตามที่เห็นสมควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด เมื่อพิเคราะห์ทางได้เสียของโจทก์และจำเลยประกอบกันแล้วเห็นควรกำหนด

- ๑๖ -

ค่าเสียหายแก่โจทก์จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี
ของเงินจำนวนดังกล่าวนับตั้งแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้
จำเลยชดใช้ค่าเสียหายเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท นับตั้งแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยจะ
ออกจากที่ดินพิพาทของโจทก์

พิพากษาว่า ให้เพิกถอนโฉนดที่ดิน เลขที่ดิน ๕๑ ตำบลตะกรบ
อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี (เฉพาะส่วนที่ดินพิพาท) ให้ขับไล่จำเลย
ออกจากที่ดินพิพาท และให้จำเลยชำระค่าเสียหายแก่โจทก์จำนวน
๑๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของเงินจำนวน
ดังกล่าว นับตั้งแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และ
ชำระค่าเสียหายรายเดือน เดือนละ ๒,๐๐๐ บาท นับตั้งแต่วันฟ้องเป็นต้น
ไปจนกว่าจำเลยจะออกจากที่ดินพิพาทของโจทก์ ให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทน
โจทก์โดยกำหนดค่าทนายความ ๕,๐๐๐ บาท./

นางสาวรสตา วงศ์รัตนานนท์

นายบัณฑิต มุ่งปั้นกลาง